

*„Nevím, zda se dá
s takovou zkušeností zcela
vypořádat, ale určitě je
důležité o ní mluvit.“*

PŘÍBĚH EVY
PŘEŽIVŠÍ SEXUÁLNÍHO ZNEUŽÍVÁNÍ

Ahoj,

moje jméno je Eva. Okolo desátého roku jsem byla sexuálně zneužívána svým strýcem. Vše se odehrávalo u babičky, kam jsme jako celá rodina jezdili jednou za 14 dní. Vždy, když se strýc vrátil opilý z hospody, lehl si vedle mě a začal mě hladit. Nejdřív přes pyžamo, pak mi svlékl kalhoty a sahal mi na intimní partii. Mezitím se u toho ukájel. Asi dvakrát za celou dobu zkusil vniknout penisem dovnitř, ale nešlo to. Hodně to bolelo. Vždy mě otočil na záda, strnula jsem a čekala, až bude konec. Přála jsem si, aby to bylo rychle.

Pokaždé mi říkal, že je to naše tajemství, že to nikomu nesmím říct a že to dělá, protože mě má rád. Myslela jsem si, že je to normální, že to zažívají všechny moje kamarádky. Jednou jsem to řekla tetě, přestože jsem se bála, že poruším naše tajemství se strýcem a on už mě nebude mít rád. Teta to následně řekla mé mamce a ta mi vynadala, že už nevím, jak na sebe upozornit. Proč prý tak lžu? Že by to strýc neudělal, ale že mu řekne, co to o něm vyprávím. Brečela jsem, protože mi máma nevěřila.

V deváté třídě jsem se svěřila své spolužačce. Ona to řekla své mamce a ta zase mojí. Zeptala se, jestli je pravda, co ve škole povídám. Mamka vše popřela a spolužačka potom ostatním ve třídě řekla, aby mi nic nevěřili.

Postupně jsem se uzavřela do takové své bubliny a nakonec jsem skutečně lhát začala. Všude. Doma i ve škole. Rodině, spolužákům, sobě. Skrze své lhaní jsem se nakonec stala terčem šikany.

O několik let později, v roce 2019, jsem chtěla spáchat sebevraždu. Řekla jsem si o pomoc v Psychiatrické nemocnici v Bohnicích, kde jsem byla následně hospitalizována. Poprvé jsem začala mluvit o detailech a pocitech, které jsem během zneužívání vnímala jako malá. Uvědomila jsem si, že myšlenky na sebevraždu a další mé potíže mohou souviset se zneužíváním v dětství. Poprvé jsem cítila důvěru, pocit přijetí a bezpečí. Také jsem pochopila, proč mám celý život problém nastavit si hranice, udržet si je a proč neumím říkat NE bez pocitu viny.

Nevím, zda se dá s takovou zkušeností zcela vypořádat, ale určitě je důležité o ní mluvit. Pokud nám nevěří okolí, ve kterém žijeme, určitě nám uvěří někdo jiný. Například na Lince bezpečí nebo v Krizovém centru.